

Gemeente van Jezus Christus,

Het gaat vandaag over één van de dingen die ik persoonlijk het aller moeilijkste vind... Wachten... Meer specifiek: wachten op God... En ik ben zeker niet de enige die moeite heeft met wachten. Onze hele cultuur lijkt soms weleens gekenmerkt te worden door haast. Rijdt degene voor je bij het groene verkeerslicht niet snel genoeg weg beginnen we ons te ergeren... Maar weinig dingen zijn vervelender dan als je ergens naartoe moet en je onverwachts in de file komt... Of iemand die met zijn winkelkarretje in de weg staat zodat jij er niet langs kunt... Irritant... Vervelend... Je wil door... Je wil ergens naartoe, iets doen... Er moet nog van alles gebeuren... En dan vertraging... Je wordt gedwongen om te wachten... Daar houden wij niet van... Wij zijn meer van voor twaalf uur besteld morgen in huis... Of als we even ergens moeten wachten dan pakken we snel de telefoon erbij, toch wat doen of het nu zinnig is of niet... We houden niet van wachten, want dat voelt als verloren tijd... En dan nu het moeilijke... In het geloof hoort wachten er helemaal bij... Kunnen we zelfs niet zonder...

Dat zien we bij Simeon. Vanochtend lezen we over hem. Buiten dit gedeelte in de Bijbel weten we helemaal niets over hem. We lezen: 'Hij was een rechtvaardig en vroom man, die uitzag naar de tijd dat God Israël vertroosting zou schenken, en de heilige Geest rustte op hem.' Vier mooie eigenschappen: Rechtvaardig, vroom, uitziende naar God, de Heilige Geest rust op hem. En veel meer dan dit weten wij dus niet. Vaak wordt bij Simeon gedacht aan een oudere man, omdat er staat dat hij pas zal sterven als hij de Messias heeft gezien, en zelf zegt hij dat hij nu in vrede kan heengaan... Maar het kan even goed een jonger iemand geweest zijn. We weten het niet...

Simeon wordt voor ons vooral gekarakteriseerd als de wachtende gelovige. Hij had door de Heilige Geest begrepen dat hij niet zou sterven voordat hij de messias zou zien. Een prachtige belofte... Maar hoeveel dagen, weken, maanden, jaren, decennia zou hij hebben moeten wachten tot die belofte uitkwam? We weten het niet. En dat is denk ik één van de grootste kenmerken van wachten op God... Wij weten niet wanneer het zal gebeuren...

We zijn hier nog bijna helemaal aan het begin van het Lucasevangelie. Maar Lucas heeft nog een Bijbelboek geschreven: Handelingen. En dat boek begint ook met wachten. In Handelingen 1 lezen we over de Hemelvaart van Jezus. En daar horen we Jezus zeggen: 'Ga niet weg uit Jeruzalem, maar blijf daar wachten op wat de Vader heeft beloofd, waarover jullie van Mij hebben gehoord.' Jezus heeft het hier over de belofte van de Heilige Geest. Hij zal komen, wacht erop... Zo ook Simeon: Je zult de Messias zien, wacht erop... In Handelingen 1 staat de opdracht van het wachten. In Handelingen 2 lezen we over de uitstorting van de Heilige Geest. Pinksteren. Duizenden mensen die tot geloof komen. Prachtig... Als je hier de afgelopen twee jaar met Pinksteren was dan hoorde je mij ook vertellen dat Pinksteren de verjaardag is van de kerk... Maar daar wil ik nu van terug komen... Natuurlijk het wordt vaak gezegd dat met Pinksteren de kerk begon... Maar de kerk is er ook al in Handelingen 1 en misschien is het juist in deze jaren van ontkerkelijking goed om dat onderscheid te benadrukken. We zien hoe de kerk soms is in Handelingen 2: grootse

gebeurtenissen, duizenden die tot geloof komen, levens die voorgoed veranderd worden... Maar de kerk is, misschien wel vaker en sowieso allereerst, de kerk van Handelingen 1. Onzeker, klein, zoekend... Wachtend op God... We weten maar weinig, de situatie is onzeker, maar we hebben de belofte van God... En dus wachten we... Wachten we op God...

Dat is moeilijk... Zeker in onzekere perioden... Want je wil wat doen, je wil wat betekenen, je wil wat aan de onzekerheid doen... We zeggen tegen onszelf: we moeten iets nieuws beginnen. We moeten harder werken. We moeten dit, we moeten dat... Maar is dat wel zo? Of is het enige dat we moeten... wachten? Wachten op God. Dit is moeilijk. Dat zien we ook in Handelingen 1. De leerlingen vinden het moeilijk om stil te zitten en dus gaan ze wat doen. Ze organiseren een soort van ambtsdragersverkiezing om de opgevallende plek van Judas in te vullen. Waarom doen ze dat? Kennelijk ligt het ergens in het dna van de kerk om te vergaderen en daarmee proberen om iets te doen... Misschien wel om de touwtjes in handen te nemen... Maar is het niet beter om die bij God te laten? Natuurlijk het is niet verkeerd wat de leerlingen doen door Mattias te kiezen als twaalfde apostel, en Mattias komt daar over als een uitstekend gelovige... Maar dat was het dan... Verder lezen we niets meer over hem... Je vraagt je af, wat voor verschil heeft die actie gemaakt? Nogmaals het was niet verkeerd, maar we zien erin dat de leerlingen proberen houvast te creëren... Maar was dat nodig? Verderop in Handelingen komt er iemand naar voren die nooit door de kerk gekozen zou zijn, maar hij wordt apostel, Paulus, de christenvervolger, apostel voor de heidenen. Jezus roept Paulus. Het is Jezus die het doet. Jezus bouwt Zijn kerk... De vraag is: werken wij als kerk mee, of werken we tegen? Jezus leert ons allereerst om te wachten... Te wachten op God...

Wat is dat wachten? Een bekend kinderliedje klinkt: stil maar, wacht maar alles wordt nieuw... Dat klinkt als een passief wachten... Niets doen totdat God wat doet... Dat is het wachten op God zeer zeker niet. Wachten op God is niet met je armen over elkaar zitten. Nee, dan val je in slaap en mis je het wanneer God handelt. Wachten op God is... Waakzaamheid... Wachten op God is... Verwachten...

Dan zien we ook in Lucas, in het verhaal van Simeon. In de eerste verzen die we lezen komt maar liefst vier keer het woordje wet voor. Het onderstreept dat Jozef en Maria precies deden wat de wet van God voorschreef. En dat Simeon ook op die manier leefde. Eerder in deze dienst zongen we het ook met Psalm 1. In dat lied wordt de mens die leeft met God en zijn wet vergeten met een groene boom. Een altijd groene boom. Voor deze boom is het nooit zo herfst of winter dat het zijn bladeren verliest. Dat betekent niet dat er geen slechte perioden zijn, maar wel dat het leven met God zorgt voor een stevig fundament waardoor je in je leven klappen kunt opvangen. En zo zongen we over die boom: 'te goeder tijd geeft hij zijn rijpe vruchten.' De boom draagt niet altijd vruchten, maar soms wel. Dat vraagt om wachten... En dan breekt er een betere tijd aan. Een gave van God... Misschien wel net als Pinksteren, een overweldigende prachtige gebeurtenis... Misschien wel heel anders.

Wachten op God is niet passief stil zitten. Wachten op God is actief verwachten. Leven met God en zo op die manier ook open staan voor Hem. Ik vraag me af... Als ik naar mijn eigen leven kijk... Of naar onze kerk... Hoe vaak zullen we

met van alles en nog wat bezig zijn geweest, druk aan de kerk, druk aan ons eigen leven, dat we God gemist hebben... Misschien protesteer je hier... Druk aan de kerk? Dat is toch juist ook wat Jezus van ons vraagt? Ja zeker, absoluut... Maar in de kerk zijn we soms zo druk met de kerk dat we vergeten waar de kerk om draait. Dan zijn we zo druk met vergaderen, met financiën, met de boel draaiende houden... Dat we vergeten wat de kerk is. Wat is de kerk? Het lichaam van Jezus Christus. In de kerk draait het om Jezus. Dat klinkt heel logisch, maar wordt vaak vergeten. Dan zijn we druk met alles wat moet gebeuren en verliezen we het doel uit ogen. We zijn druk met het: 'wat?', en denken niet meer na over het 'waarom?'

Een tijdje terug sprak ik met iemand vanuit een andere kerk. Hij vertelde dat er in zijn kerk bijna geen jeugd meer was en dat dat ervaren werd als een groot probleem. Want, zo zei hij, 'de jeugd is de toekomst van de kerk.' Dit is heel logisch gedacht. Zonder jeugd vergrijs je, sterf je uiteindelijk uit... Maar waarom zou dat erg zijn? Meer op ons betrokken: waarom zou het erg zijn als onze kerk ermee zou ophouden? Die vraag voelt misschien een beetje als vloeken in de kerk. Zeker in onze kerk waarin alles eigenlijk best heel goed gaat... Waarom zou het erg zijn als we zouden stoppen? Wij denken: Bestaan is beter dan niet-bestaan. We doen goede waardevolle dingen. We hebben het goed met elkaar... Maar als dat de antwoorden zijn, dat alleen... Dan maken we de kerk de hoofdpersoon in het verhaal van de kerk. Dan draait het om de kerk. En dan heeft de kerk haar bestaansrecht verloren. In de kerk draait het niet om de kerk, in de kerk draait het om Christus, om Hem alleen. En als je dan iemand hoort zeggen: die of die mensen, dat is de toekomst van de kerk... Dan ziet het er slecht uit voor die kerk, want de toekomst van de kerk is Christus. Hij alleen, is verleden, heden en toekomst van de kerk of de kerk is geen kerk. En natuurlijk, daar hoort ook vergaderen bij... Maar er zit een levensgroot verschil tussen alles zelf willen regelen, de touwtjes in handen nemen... Of geestelijke gehoorzaamheid...

Liever een vergrijsde kleine kerk waar op zondag met verlangende harten naar God wordt gezocht dan een succesvolle grote gemeente, met de meest inspirerende predikant en de beste musici waarin het draait om de kerk. In de kerk draait het niet om de kerk, het draait om Christus. Christus is de hoofdpersoon, en wij doen met Hem mee... Zo ook in ons eigen leven. Ongeduld, moeite met wachten, komt wanneer wij onszelf de belangrijkste vinden. Maar zodra het niet meer om onszelf draait, maar om Jezus, dan ontstaat ruimte. Dan is er rust. Dan groeit het vertrouwen. We zoeken niet ongeduldig en ongedurig naar wat wij willen bereiken. Maar we leven in verwachting op wat God ons zal geven, en hoe we met Hem door het leven gaan. In een 24/7 maatschappij waarin alles sneller sneller sneller moet, geeft dat zoveel rust... Leef met Hem... Leef met Jezus als hoofdpersoon. Jij bent niet de hoofdpersoon, de kerk is niet de hoofdpersoon, Christus is de hoofdpersoon. En als het om Hem draait dan kunnen we op Hem wachten.

En dat is ook een prachtig iets. Want... God doet het onverwachte... Een tienermeisje dat zwanger wordt... Jezus aan het kruis... Dat is wonderbaarlijk, zulke dingen kunnen wij niet verzinnen. Maar zo handelt God. Door het onverwachte, het ongedachte heen... Verwacht Hem. De wachtende kerk in Handelingen 1 had nooit kunnen vermoeden met welke kracht de Heilige Geest op hen zou komen. Simeon daarentegen zag een gewone baby, maar

wist dit is de Messias, dit is de redding. God handelt op onverwachte manieren...

En dat is ook logisch. Want God is meer dan dat wij zijn. In veel kerken stappen mensen in de valkuil dat ze een probleem zien en dat meteen op een zakelijke manier gaan oplossen. De kerk wordt bestuurd als een bedrijf: geld tekort, er moet een gebouw gesloten worden, of een predikant moet weg... Maar moeten we niet eerst met elkaar bidden? Moeten we niet eerst geduld opbrengen om te zien wat God gaat doen? Misschien zorgt Hij voor het geld? Misschien wil Hij dat niet één kerkgebouw dichtgaat maar alle kerkgebouwen en maakt Hij een nieuw begin? Maar waarschijnlijker: God gaat iets doen wat wij ons nu nog niet kunnen voorstellen... Iets mooier... Iets prachtiger...

Dus, wat is wachten op God? Kijk naar Simeon. Dat is op een rechtvaardige, vrome, verwachtingsvolle manier leven met God. Niet op de bank blijven hangen dus, maar oprecht wandelen met God... Niet achter elk mooi idee aanhollen, maar rustig leven met God... In verwachting... Beseffende dat jij niet de hoofdpersoon bent, dat het niet de kerk is waar het om draait, maar om Jezus Christus. En vroeg of laat, maar altijd... worden we dan getuige van Gods grote daden. Het kan zomaar zijn dat als we niet verwachten dat we het missen, dat het aan ons voorbij gaat... Maar dan opeens... Op een manier die wij niet zelf hadden bedacht... Is daar God... En dat is prachtig...

Dus wacht op God, verwacht Hem, door met Hem te leven. Neem de tijd om bewust te vertragen in je leven en God te zoeken. Bijvoorbeeld: telefoon weg, Bijbel open, handen gevouwen... En neem dan de tijd... Niet een paar minuutjes waarna je weer over moet naar de drukte... Maar ontspan, zoek God, verwacht Hem... Wacht op Zijn daden...

Wij kunnen het niet afdwingen. Dat vinden we lastig, want wij zien: dit en dat moet gebeuren... Wij denken het beter te weten dan God... Maar ontspan... God weet het beter... En Hij komt, komt op Zijn tijd... Wacht op Hem, leef met Hem... Halleluja, amen.

Met eventuele reacties op deze preek kunt u terecht bij ds. Stefan Honing. stefanhoning@gmail.com of 06-48883410